

vati stroje, tedy práce, již dle svrchu řečeného považovati lze jedině za práci dělníka po rozumu odst. 1 § 1 cit. zákona.

Vyslovil-li tedy žal. úřad, že zaměstnanci, o které jde, vykonávají práci povahy převážně duševní po rozumu § 1, odst. 2, lit. a) cit. zák. a proto jsou v zaměstnání zakládajícím pojistnou povinnost, shledal nss že výrok ten nemá opory v zákoně. Při tom se podotýká, že výroku žal. úřadu, obsaženému v důvodech, že »zaměstnanci oni jen mimochodem pracují manuálně«, rozuměti lze v celé souvislosti jen tak, že žal. úřad, vycházeje z názoru, že sestavování strojů, pouštění jich v chod a korespondence s firmou není prací manuální, nýbrž převážně duševní, má za to, že manuálně pracují jen mimochodem. Nelze-li však ony práce považovati za činnost převážně duševní, nýbrž za činnost dělníka, pak padá i tento závěr žal. úřadu.

Nss neshledal ani, že by uvedení zaměstnanci byli činní v zaměstnání zakládajícím pojistnou povinnost z důvodu, že pravidelně dozírají k pracím osob jiných.

Jak z výpočtu osob jmenovaných příkladmo v § 1, odst. 2 lit. a) vyplývá, má tu zákon na mysli ony zaměstnance, jichž činnost se v podstatě vyčerpává tím, že dozírají k osobám jiným, aby tyto konaly práce jim přikázané tak, jak je řádně dle konkrétního případu konati mají, jako na př. dílovedoucí, stavbyvedoucí atd.

Podle výsledků šetření, jež bylo podkladem nař. rozhodnutí, liší se však činnost oněch zaměstnanců podstatně od činnosti dozorčích osob v § 1, odst. 2 lit. a) jmenovaných. Podstata jejich činnosti záleží, jak sami při výslechu svém udali, v tom, že sestavují mimo továrnu na montáži dle výkresů stroje, a že při tom opravují jednotlivé součástky, jež dobře se k sobě nehodí. Na této povaze činnosti jejich, jež je, jak svrchu dovozeno, činností dělníků, nemění ničeho okolnost, že dáno jim k ruce několik pomocných sil, jimž — jak potvrdili — různé práce přikazují, a že hledí k tomu, aby práce jejich účelu svému vyhovovala. Neboť právě činnost jejich nevyčerpává se v podstatě tímto dozorem. Naopak dozor ten má jen za účel, aby oni sami svou práci, sestavování strojů za pomoci a součinnosti osob jim k ruce daných, mohli řádně vykonati. Nelze je proto považovati za zaměstnance, již k pracím jiných osob pravidelně dozírají, jak to na mysli má § 1, odst. 2 lit. a) a nelze tedy ani z toho důvodu pokládati zaměstnání jich za zaměstnání zakládající pojistnou povinnost.

Vycházeje z těchto úvah, dospěl nss ke zrušení nař. rozhodnutí podle § 7 zákona o ss.

č. 2935.

Státní občanství: Není nezákonné, odepře-li úřad přiznání čsl. stát. občanství podle § 9 úst. zák. č. 236/1920, žádala-li strana za udělení (přiznání) jeho, třebaš snad má čsl. stát. občanství podle § 1 téhož zák.

(Nález ze dne 1. prosince 1923 č. 20.342.)

V ě c: František J. v Dunajské Středě proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o státní občanství.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Žádost Františka J., učitele římskokatolické školy v D. S., jenž — jak nesporno — nenabyl tamtéž do dne 1. ledna 1910 domovského práva, za přiznání čsl. státního občanství se zřetelem »k ustanovením mírové smlouvy trianonské«, ministr pro Slov. výnosem z 31. srpna 1922, kterýž pojímá ji za žádost o přiznání čsl. státního občanství podle § 9 úst. zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb., zamítl.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

St-l připouští ve své stížnosti, že žádal za u d ě l e n í (správně přiznání) čsl. státního občanství, ve kterémžto případě prý úřad ovšem zásadně rozhoduje podle volného uvážení. Avšak v daném, zcela zvláštním případě, zamítnutím žádosti porušen byl zákon, neboť stav věci jest tu ten, že st-l nepotřeboval přiznání státního občanství, poněvadž byl již před tím státním občanem, stav se jím ex lege, takže jeho žádost za přiznání charakteru čsl. státního občana byla podána mylně, resp. neměla býti podávána. Že se stal takto čsl. státním občanem, dovozuje st-l jednak ze znění čl. 62 mírové smlouvy uzavřené dne 4. června 1920 v Trianonu mezi mocnostmi spojenými i sdruženými a Maďarskem, jednak z okolnosti, že nabyl dne 1. září 1912 domovské příslušnosti v D. S. a že školský inspektor pro Žitný ostrov dne 11. listopadu 1920 přijal od něho, ve vlastnosti jakožto učitele, slib věrnosti čsl. republice, což zakládá v sobě svolení čsl. státu k nabytí příslušnosti v něm.

Stížnost tím namítá, že byla z á k o n n o u p ř e k á Ź k o u z a m í t n u t í ž á d o s t i za přiznání čsl. státního občanství podle cit. §u 9 okolnost, že žadatel i bez tohoto přiznání měl již ex lege kvalitu čsl. státního občana. Avšak po názoru nss-u jest stížnost v tomto jediném svém bodu bezdůvodná již z té příčiny, že úřední výrok zračící se v přiznání vlastnosti státního občana podle §u 9 cit. zák. jest rozhodnutím obsahu zcela odlišného od úředního výroku řešícího spor, zda kdo jest ex lege (§§ 1 a 2 cit. zák.) státním občanem čili nic; každý z tohoto dvojího výroku podmíněn jest svými — navzájem od sebe se různícími — předpoklady a zákon nikde nenormuje, že by výrok přiznávající státní občanství podle §u 9 nesměl odepřen býti tomu, kdo jest státním občanem z důvodů §§u 1 neb 2.

Ježto tedy nař. rozhodnutí neodporovalo by zákonu ani tehdy, kdyby skutečně byl st-l, jak tvrdí, býval státním občanem ex lege, nebylo třeba zabývat se řešením otázky, zdali jím byl, a slušelo bezdůvodnou stížnost zamítnouti.

Č. 2936.

Š k o l s t v í: * Vlastník neb uživatel budovy nebo místnosti postižený nuceným nájmem podle § 7 zák. č. 189/1919 není oprávněn k námitce před nss-em, že škola, o kterou jde, byla zřízena nezákonným způsobem.

(Nález ze dne 1. prosince 1923 č. 20.344).

V ě c: Josef a Anna P. a František Sch. ve St. (adv. Dr. Alfred Schwarz z Jihlavy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o nucený nájem místností pro školu.